

jeg for, at det ikke vilde stemme med Fleertallets Anskuelse, om man vilde forsøge paa at indføre en Indkomsskat efter disse Grundsaetninger, idet jeg troer at have bemærket, at næsten alle de Talere, der baade iaar og isjor have udtalt sig om en Indkomsskat, ere af den bestemte Formening, at de communale Autoriteter skulle benyttes til Ansættelsen af Staten, og det forekommer mig, at denne Anskuelse er meget rodfæstet hos de Herrer. Men det Lovforslag, som det ærede Medlem talte om, var ingenlunde bygget derpaa, men paa Skatteansættelse ved særegne, dertil udvalgte Personer i større Kredse, men dette er et heelt andet System (Tscherning: Maa jeg bede om Ordet!), et System, som jeg for min Part har den Formodning om — det vil jeg aabent tilstaae — i flere Henseender kunde være nok saa fordeelagtigt som det, vi nu ville indføre her, men som jeg er overbevist om, at de fleste Medlemmer ikke ville finde at være et hensigtsmæssigt og godt System. Men Sagen er den, at dersom vi ikke med nogen Sandsynlighed ville kunne bringe det til noget Resultat i denne Retning, saa seer jeg ikke rettere, end at vi, hvorledes vi saa end forresten bære os ad, i det Væsentlige maae blive ved den Basis, som ligger for ved nærværende Udkast, og i saa Henseende maa jeg da gjøre opmærksom paa den Maade, hvorpaa vi ere stillede med Hensyn til denne Sag. Den ærede Finansminister omtalte for et Døgn sidst, hvorledes Lovudkastet sidste Gang fremkom fra Regjeringen. Jeg vil her erindre om, at Thinget dengang tog sig et meget vanskeligt Arbejde paa, nemlig det at votere en Skat efter et Ligningsprincip, væsentlig forskjelligt fra det i Udkastet indeholdte. Det er altid en overordentlig betænkelig Ting for en lovgivende Forsamling at gjøre Saadant; man kommer derved meget let til at faae et temmelig mangelfuldt Forslag frem, fordi man ikke har de Hjælpemidler til sin Raadighed og heller ikke den Tid og No, der ere nødvendige for at kunne gjøre et saa vanskeligt Arbejde som det at udarbejde en Skattelov paa en heelt ny Basis, ligesom det jo ogsaa sidste Gang stod fuldkomment klart, at det ved Thingets Initiativ fremkomne Forslag nødvendigviis maa

have afstillige Mangler, som vilde vise sig i Praxis, og at vi altsaa maae bestræbe os for, naar vi atter kom sammen, og fremdeles saa ofte et saadant Lovforslag maae komme for, at foretage de Berigtigelser deri, som Erfaringen maae have lært, navnlig den af Regjeringen indhøstede Erfaring. Regjeringen har nu ogsaa foretaget afstillige saadanne, som det synes mig, heldige Forandringer, og ærede Medlemmer, som have drøftet Lovudkastet her, have ligeledes tilføjet, hvilke Forandringer de meente hensigtsmæssig maae kunne gjøres, og dette Standpunkt forekommer det mig altsaa, at vi maae staae paa og gaae ud fra i denne Sag, idet vi stræbe at gjøre Loven saa fuldkommen, som vi efter den indhøstede Erfaring ansee det for muligt. Vi have altsaa her et Arbejde at gjøre, som i flere Henseender kan blive af stor Vigtighed. Jeg skal senere tillade mig at gjøre opmærksom paa, hvilke Punkter jeg troer, at vi under dette Arbejde især skulle have vor Opmærksomhed henvendt paa, men jeg kan ikke forbigaae med saa Ordstrax at omtale et Forslag, der synes at have vundet megen Anklang her i Thinget, nemlig at lade § 1 gaae ud. Dette Forslag har egentlig været støttet paa to Betragtninger. For det Første har man gjort opmærksom paa det Besværlige i, at Skatteyderne indbetale en Deel af Skatten paa Amtstuerne og en anden Deel i Communen, hvad man har betragtet som en væsentlig Indvending imod Skatten i dens nuværende Form. Foraa vidt imidlertid denne Indvending forekommer ærede Medlemmer at have nogen større Betydning, maa jeg tilstaae, at jeg anseer dette som Noget, man med meget stor Bøhede maae kunne spøe dem i at forandre; jeg anseer ikke denne Besværlighed for i og for sig at være meget stor, men det forholder sig vistnok rigtigt, at man iaar ikke behøver som hidtil at tage Hensyn til at faae Skatten indkrævet saa tidlig, og altsaa, troer jeg, at der iaar ikke vil være nogen sær Betænkelighed tilstede ved at foretage en Forandring i saa Henseende. Hvad derimod den Indvending angaaer, som er hentet derfra, at Skatten paa denne Maade kommer til at ramme og fordeles ulige, saa er dette sikkert Tilfældet, og vistnok i et ikke ganske ringe